

Naklonit se do hrobu

Pozdrav:

Milí přátelé, vítám Vás u poslechu těchto velikonočních bohoslužeb slovy apoštolskými:
„Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen“

Introit: (Žalm 30, 2-6)

2 Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali.

3 Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě.

4 Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu.

5 Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost,

6 neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá.

Modlitba:

Modlitba Josefa Václava Sládka

Z hlubokosti duše zdrané, nocí, dnem jsem volal k Tobě,

abys těžký kříž, ó Pane, sjal mi s plecí v hořké době.

Vím, že slyšels moje vzdechy, zůstaly však oslyšány,

moje trýzeň bez útěchy, bez balšám moje rány.

Usouzeným v předurčení dále musím hložit jíti,

trpký kalich trpení do poslední kapky pítí.

Podé mnou se země hroutí, nade mnou se chmuří nebe,

přec mi v tmách zahynouti, nedals bez důvěry v Tebe!

Vím, že Tvoje stráž mě vidí, zář Tvá padá v líce bledé,

a kde slepne oko lidí, vím, že ruka Tvá mne vede.

Tak ať vůle Tvá se stane, dnes a zítra, do skonání,

dals mi trpělivost, Pane, to dals vše – a dík Ti za ni! Amen.

Píseň: EZ 219 - Hory, doly, stráně

1. Hory, doly, stráně, nebesa i zem, /: zvučte ke cti Páně mocným ohlasem. :/

2. Jasným písně zvukem, všichni, kde kdo jest, /: vděčným srdce tlukem Pánu vzdejme čest. :/

3. Cokoliv jen v světě máme dobrého, /: v zimě jako v létě, vše jest od něho. :/

4. On se nám hned z jitra libě ozývá, /: včera, dnes i zítra láskou oplývá. :/

5. On nám dozajista také v tento den /: pro Ježíše Krista bude přítomen. :/

6. Směle tedy spějme k trůnu milosti /: a tam vylévejme vroucí žádosti. :/

7. Běh svůj počínáme, Pane, ve jménu Tvém, /: dejž, ať prospěch máme v díle všelikém. :/

8. Když pak se přiblíží večerní k nám stín, /: sejmi každou tíži, v svůj nás přijmi klín. :/

Kázání: (J 20, 11-18)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Jana ve 20 kap., od 11-18 verš. Tam čteme:

11 Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu

12 a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou.

13 Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“

14 Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on.

15 Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, ondesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“

16 Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘.

17 Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“

18 Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Milí přátelé, milí posluchači,

Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Kdo by to byl řekl, když Ho viděl v pátek na tom kříži. A když mu setník kopím probodl bok, aby nebylo pochyb, že je s ním skutečně amen, a z boku vyšla krev a voda.

Ze srdcí učedníků vyprchaly veškeré naděje, které kdy s Ježíšem spojovali. Tak moudře mluvil, davy šly za ním, On uzdravoval a my jsme si mysleli, **že je Mesiáš**, náš zachránce, že on bude králem Izraele. A ono se vlastně zatím nic nestalo. Je mrtvý, Bůh je mrtvý (jak by řekl Friedrich Nietzsche) s ním i naše naděje. Takto uvažovali Ježíšovi učedníci po Jeho smrti. Ale to ještě pořádně nepoznali Boha – a přitom s Ním chodili tři roky! A my snad Boha známe? Věříme a důvěřujeme Mu dost na to, abychom **uvěřili, že byl vzkříšený z mrtvých!**

Dnes je **neděle Vzkříšení**. Slyšeli jsme velikonoční text, velikonoční poselstvím o prázdném hrobu, o vzkříšeném Ježíši. Dnes znějí radostné velikonoční písně. Zlo, hřích, bolest, nemoc, nespravedlnost, smrt, byly poraženy, a že Ježíš vstal a s Ním a v Ném zvítězila **Láska a Život**.

První věta textu, který jsme slyšeli, a nad kterým bych se chtěl dnes spolu s vámi zamyslet, zní: *“Marie stála venku před hrobem a plakala.”* Marie je obraz nevěsty, která hledá ženicha, a konečně se ti dva setkávají. V zahradě, kde stojí strom života, kde se ženich spojil s lidstvem **láskou silnější než smrt**.

A co ten pláč? Víte, ona ta **cesta k radosti ze vzkříšení není jednoduchá**. Marie přišla totiž ke hrobu, do kterého byl v pátek položen Ježíš, a dnes je neděle - a Ježíš tu není. Že byl ukřižován, to už oplakala. Ale teď už tu není ani Jeho mrtvé tělo. A tak pláče. Je neděle, ale je snad temněji a smutněji než v pátek. **Existují věci, které vidí jen oči, jež plakaly**. Jak dobře v této scéně poznáváme Marii! Zdrčená žalem ze ztráty Ježíše stojí zoufalá a bezradná u prázdného hrobu. Podívejte se, jak Ježíš promění její zármutek v radost, trápení v potěšení, jednoduše tím, že ji osloví jménem. Marín **plač, je jako modlitba**, které naslouchá samotný Bůh.

My dnes prožíváme neděle bez kostela, ale také můžeme prožívat neděle bez Ježíše. Jednu za druhou. **Neděle bez vzkříšeného Ježíše!** Dneska je neděle, ale Ježíš tu nemusí být. Co je to za neděle? Jak vypadají naše neděle v karanténě? Má život ještě smysl? Má to křesťanství vůbec smysl? V **ukřižování bez vzkříšení** je strašná prohra. Obecenství Božího lidu bez živého Ježíše je děsivější než život bez tohoto obecenství.

Udržování starých zvyků? Balzamování mrtvého těla? Ožívování mrtvých tradic? Co je to za víru bez živého Ježíše? Co je to za společenství, kde není přítomný zmrtvýchvstalý Kristus? Noc jakoby neskončila, naopak, stala by se ještě děsivější. Dobro by prohrálo, na plné čáře.

Pak se Marie naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Ano, někdy **je potřeba naklonit se do hrobu**. Sáhnut si až na dno. Prožít svou vlastní bezmocnost a zoufalství života. Teprve pak, tváří v tvář temnotě, můžeme spatřit světlo naděje.

Proč jí andělé hned neřeknou, že byl vzkříšen? I my někdy **neodhadneme, co máme druhému říci**, co potřebuje slyšet, aby byl potěšen. Sedíme v kruhu kolem Bible, tak jako andělé seděli u Ježíšova hrobu, ale lidé kolem nás potřebují **slyšet živé Evangelium**, tu nejradostnější ze všech zvěstí, které kdy byly zvěstovány: Ježíš vstal z mrtvých! Ježíš žije! A potřebují to slyšet nejen z našich úst, nýbrž potřebují to **vidět i na našich životech**. Je to však na našich životech vidět? Je na nich patrná radost ze vzkříšení, je na nich patrná naděje všemu navzdory, je na nich patrné obrácení se od věcí pomíjících k hodnotám věčným.

Poté, co Marie odpověděla andělům, se obrátila, a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to On. Bůh je totiž stále nepoznanou přítomností. Marie se obrací a dívá se na opačnou stranu, než je místo strachu a smrti, aby se mohla setkat s Pánem života. Nelze hledat živého mezi mrtvými. **Bůh stojí vždycky za zády**, protože je to On, kdo přichází, aby nás hledal.

Člověk často neví, že ten tichý vnitřní hlas, to, co nás utěšuje, když je nám nejhůř, že je to On, Bůh. Nepoznává Ho, nezná Ho. Ale Ježíš přesto přichází k člověku blíž a blíž, a On je to, který první navazuje kontakt, který člověka oslovuje. Oslovuje ho nejrůznějším způsobem. Někoho skrze vnitřní hlas, někoho skrze Bibli, někoho skrze nějakého člověka-anděla. Oslovuje ho jednou, dvakrát, třikrát, nenaléhá, jen tak tiše klepe na dveře našich srdcí. Tiše, ale vytrvale. Vstal z mrtvých a není omezen časem.

“Proč pláčeš? Koho hledáš?” Zdánlivě podobná otázka, jakou Marii položili andělé. A zdánlivě podobná Mariina odpověď: *“Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.”* Ale ten zásadní rozdíl je v tom, že zde se ptá Ježíš. I v Mariině odpovědi Ježíšovi je už určitý posun oproti odpovědi andělům. *“Jestliže tys jej odnesl...”* Jako by tušila, že právě tento **„zahradník“** by jí mohl dát odpověď na její otázku, naplnit její touhu opět spatřit Ježíše. Nepoznává jej. Tak mnoho lidí tuší v křesťanství cosi dobrého, pravdivého a útěšného, ale ještě nepoznávají Ježíše.

Pak je vysloveno její jméno – Marie! Dotkl se nejhlubších hlubin jejího srdce, její duše, dotkl se samotné její podstaty. A v tu chvíli ona prohlédla. **Existoval jen přítomný okamžik**. Víra sama o sobě obsahuje spoustu pochybností, nejistot, otázek. Ale být oslovení Ježíšem znamená být proměněni. Jen člověk takto „**osloven**“ už nemůže a nechce zpátky. V hlasu Pána, který nás volá jménem, objevujeme, kým jsme pro něho – „*Povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj*“. (Iz 43, 1)

Maria se k Němu obrátila a zvolala: „*Rabbuni*.“ Identita hlasu je identita osoby. Můj Pane, má Lásko, mé všechno. Uskutečňuje se tady **nova smlouva mezi člověkem a Bohem**, stvoření se spojuje se svým Stvořitelem.

Marie dostala **úkol – zvěstovat Boha, vzkříšeného**. Má jít zvěstovat evangelium. Nemůže tu zůstat s Ježíšem. **Pro službu, z lásky a z poslušnosti, obětuje Bohu** svou touhu zůstat tu teď v tichosti s Ním, a vrací se do shonu každodenního žití.

Tak toto bylo drama jednoho velkého setkání. Drama, které se týká i nás. Drama, ve kterém nemusíme být jen posluchači a diváky. Můžeme být jeho účastníky. Mít účast na Ježíšově lásce, na Jeho životě, na Jeho utrpení, na Jeho smrti, ale i na Jeho zmrtvýchvstání.

Toto setkání začíná **pláčem u hrobky**, vede nás skrze **radostné setkání s milujícím Bohem**, až po **dnešní zvěstování o vzkříšení**, které došlo i k nám. Amen.

Píseň: EZ 346 - Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal

1. Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! Smrt již nemá práva, vítěz tys a král! Jasný jako plamen anděl sestoupil, odvalen je kámen, prázdný hrob tu zbyl. Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! Smrt již nemá práva, vítěz tys a král!

2. Toť on, toť Ježíš, jež jsi spatřit chtěl, nepochybuji, věř již! Živ je Spasitel. Vzchop se, stádce malé, v boje pomezi heslem tvým bud' stále: Kristus vítězí! Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! Smrt již nemá práva, vítěz tys a král!

3. On, Kníže míru, na věky je živ; pevnou má teď víru ten, kdo bál se dřív. Vítězem se stává, kdo zde trpěl s ním. Život v něm i sláva, nic se nebojím. Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! Smrt již nemá práva, vítěz tys a král!

Přímluvná modlitba:

Pane, Ty, který nespíš ani nedřímeš, smiluj se nad námi, smiluj se i tento den

- nad těmi, kdo nechtějí Tě poznat
- nad nemocnými, aby mohli být uzdravení
- nad ustaranými, aby našli pokoj a neztratili naději
- nad bloudícími, aby našli východisko
- nad umírajícími, aby usínali v pokoji
- nad plačícími, aby našli potěšení

Tvé slovo nás neustále usvědčuje, jak malo je bereme vážně. Odpusť nám, že jsme tak pošetilí. V tobě jediném je naše spása, k tobě chceme obracet své oči, abychom nezahynuli. Zůstaň s námi, neboť se připozdívá. Amen

A společně voláme...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Ohlášky:

Posláni: (1Kor 15, 43)

Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.

Požehnání: (Fp 4, 7)

A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Píseň: EZ 308 - Jezu Kriste, štědrý kněže